

Meditacions: Dissabte de la tercera setmana de Quaresma

Reflexió per meditar el dissabte de la tercera setmana de Quaresma. Els temes proposats són: actitud humil per pregar; el tancament del fariseu; l'avantatge del publicà.

ABANS de narrar la paràbola del fariseu i el publicà, sant Lluç fa notar que Jesús la va explicar en referència «a uns que es refiaven que eren justos, i tenien per no res a tots els altres» (*Lc 18, 9*). D'aquesta manera, el Senyor cerca mostrar-nos l'actitud

correcta per parlar amb Déu; això és, des de la nostra pròpia veritat: des de la humilitat de saber-nos pecadors i necessitats de la misericòrdia divina. "La humilitat és el fonament de la pregària"^[1], diu el Catecisme de l'Església.

Sant Josep maria es definia com «un pobre pecador, que estima Jesucrist amb bogeria»^[2]. Aquest ha estat un patró comú a la vida dels sants: van deixar brillar la llum de Déu en les seves vides, per la qual cosa els resultava fàcil descobrir les foscos personals. Aquesta és l'actitud amb què el sacerdot, a la santa Missa, s'adreça al Senyor en nom de tota l'Església: «I a nosaltres, pecadors, que confiem en la vostra gran misericòrdia, concediu-nos de ser admesos a la comunitat dels vostres apòstols i màrtirs»^[3].

El reconeixement de la nostra pròpia debilitat porta, alhora, a sentir-nos

sostinguts per Déu. La seva misericòrdia és més gran que les nostres faltes. Per això el cristià afronta la vida sense desànim, ja que la consciència de ser un pecador no li impedeix ser conscient d'una realitat més decisiva: és un fill molt estimat de Déu. «Refugia't en la filiació divina: Déu és el Pare amantíssim. Aquesta és la teva seguretat, el lloc on fondejar: hi pots llençar l'àncora, passi el que passi en la superfície d'aquest mar de la vida. I trobaràs alegria, fortitud, optimisme, victòria!»^[4]. Aquesta és l'actitud amb què el Senyor vol que ens hi apropem, i que explica a la paràbola: no som uns «justos» autosuficients, sinó fills que necessiten el seu Pare.

EL PRIMER PERSONATGE que apareix a la paràbola és un fariseu que va pujar al temple a pregar.

Aparentment, la seva pregària té un inici ideal, perquè comença donant gràcies a Déu. No obstant això, immediatament es revela que alguna cosa no funciona: el seu agraïment no és degut a un reconeixement de l'acció del Senyor en ell, sinó que es limita a enumerar totes les seves qualitats i mèrits: «Dejuno dos dies cada setmana i us dono la desena part de tots els meus ingressos». I, enmig de la seva pregària, hi ha una frase que pot revelar el motiu pel qual feia tot això: «no soc com els altres homes: lladres, injustos, adúlter, ni soc tampoc com aquest publicà» (Lc 18, 11-12).

El fariseu cau en l'actitud que sant Lluç havia previngut abans de relatar la paràbola: menysprea els altres tenint-se just. En comparar-se mentalment amb el publicà, va pensar que sortia avantatjat. Potser a ulls de la gent fins i tot podia tenir raó, ja que aquests eren considerats

pecadors públics en haver traït el poble d'Israel. No obstant això, no té en compte que només Déu mira al fons dels cors. Cap comparació no serà capaç d'emular l'abast de la mirada divina.

Aquest va ser el principal obstacle de molts per no reconèixer el Messies: refugiar-se en les pròpies seguretats i en les mires només humanes.

«Aquest entossudiment té resultats immediats en la vida de relació amb els nostres semblants. El fariseu que creu que es llum, no deixa que Déu li obri els ulls, és el mateix que tractarà el proïme amb supèrbia i injustícia»^[5]. Per això, el Senyor dirà després que aquest no va baixar justificat a casa seva: si ja tenia tot el que creia necessitar, no seria capaç d'acollir la salvació que Déu li oferia.

EL SEGON personatge de la paràbola és un publicà que ni tan sols gosa aixecar els ulls al cel en la seva pregària. Simplement es limita a copejar-se el pit mentre diu: «Déu meu, sigueu-me propici, que soc un pecador». I tot seguit, Jesús afegeix: «Us asseguro que aquest tornà perdonat a casa seva» (Lc 18, 13-14).

Aquest publicà comença la seva pregària sent conscient que és un pecador. A més, en el seu cas, ho sap tot el poble, ja que col·laborava amb les autoritats estrangeres. Aquesta realitat, que en aparença pot ser un obstacle, és més aviat *l'avantatge* que té respecte al fariseu, ja que el clam general del seu entorn li recorda que és un pecador: la seva indignència és evident. Però les seguretats sobre les quals construeix la seva vida no són les pròpies qualitats, ni tampoc el reconeixement dels altres, sinó la compassió de Déu. «Actua com un humil, segur només de ser un

pecador necessitat de pietat. Si el fariseu no demanava res perquè ja ho tenia tot, el publicà només pot pidolar la misericòrdia de Déu. I això és bell: pidolar la misericòrdia de Déu. Presentant-se “amb les mans buides”, amb el cor nu i reconeixent-se pecador, el publicà ens mostra a tots nosaltres la condició necessària per rebre el perdó del Senyor»^[6].

L'actitud del publicà és justament contrària a la del fariseu: no es té per just ni menysprea els altres, encara que potser hauria tingut motius per a això últim, pel tracte que rebria dels seus contemporanis. Jesús assenyala «que aquest tornà perdonat a casa seva». L'oració d'aquest home recorda, d'alguna manera, la de la Verge, en qui Déu es va fixar precisament per la seva humilitat (cf. *Lc 1, 48*). Ella ens ensenyarà a recórrer aquest camí perquè el Senyor faci també a les nostres vides

les grandeses que va cantar la nostra Mare.

[1] *Catecisme de l'Església Catòlica*, núm. 2559.

[2] Àlvar del Portillo, *Entrevista sobre el Fundador de l'Opus Dei*, p. 114.

[3] Missal Romà, Pregària Eucarística I.

[4] Sant Josepmaria, *Via Crucis*, VII estació, núm. 2.

[5] Sant Josepmaria, *És Crist que passa*, núm. 71.

[6] Francesc, Audiència, 1-VI-2016.

opusdei.org/ca/meditation/meditacions-
dissabte-de-la-tercera-setmana-de-
quaresma/ (28/03/2026)